

Celebrating the Right Thing at the Right Time

(א) מאוחר - ערבית בזמן

שו"ע אורח חיים סימן תצד
(א) ביום חמשים לספירת העומר הוא חג השבועות

משנה ברורה סימן תצד
(א) ביום נ' לספירת העומר כו' - ומאחרין להתפלל ערבית (א) בכניסת שבועות בצאת הכוכבים כדי שיהיו ימי הספירה מ"ט יום תמימות.

ספר ויקרא פרק כג
(טו) וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עמר התנופה שבע שבתות תמימות תהינה :
(טז) עד ממחרת השבת השביעת תספרו חמשים יום והקרבתם מנחה חדשה לה' :

תלמוד בבלי מסכת יומא דף פא/ב
דתניא ועניתם את נפשתיכם בתשעה לחדש יכול יתחיל ויתענה בתשעה תלמוד לומר בערב אי בערב יכול משתחשך תלמוד לומר בתשעה הא כיצד מתחיל ומתענה מבעוד יום מכאן שמוסיפין מחול על הקודש ואין לי אלא בכניסתו ביציאתו מנין תלמוד לומר מערב עד ערב ואין לי אלא יום הכפורים [שבתות] מניין תלמוד לומר תשבתו אין לי אלא [שבתות ימים טובים] מנין תלמוד לומר שבתכם הא כיצד כל מקום שנאמר שבות [מוסיפין] מחול על הקודש

(ב) מטרת ספירת העומר

ספר מורה נבוכים - חלק ג פרק מג
'שבועות' הוא יום 'מתן תורה'. ולהגדיל היום ההוא ימנו הימים מן המועד הראשון אליו - כמי שממתין בוא הנאמן שבאוהביו, שהוא מונה היום וגם השעות. וזאת היא סיבת 'ספירת העומר' מיום צאתם ממצרים עד יום 'מתן תורה', שהוא היה הכונה והתכלית ביציאתם - כאמרו, "ואביא אתכם אלי"

ספר החינוך - מצוה שו
משרשי המצוה על צד הפשט, לפי שכל עיקרן של ישראל אינו אלא התורה, ומפני התורה נבראו שמים וארץ וישראל, וכמו שכתוב [ירמיהו ל"ג, כ"ה] אם לא בריתי יומם ולילה וגו'. והיא העיקר והסיבה שנגאלו ויצאו ממצרים כדי שיקבלו התורה בסיני ויקיימוה, וכמו שאמר השם למשה [שמות ג', י"ב] וזה לך האות כי אנכי שלחתיך בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלהים על ההר הזה, ופירוש הפסוק כלומר, הוציאך אותם ממצרים יהיה לך אות שתעבדון את האלהים על ההר הזה, כלומר שתקבלו התורה שהיא העיקר הגדול שבשביל זה הם נגאלים והיא תכלית הטובה שלהם. וענין גדול הוא להם, יותר מן החירות מעבדות, ולכן יעשה השם למשה אות צאתם מעבדות לקבלת התורה, כי התפל עושין אות לעולם אל העיקר :

ומפני כן, כי היא כל עיקרן של ישראל ובעבורה נגאלו ועלו לכל הגדולה שעלו אליה, נצטוינו למנות ממחרת יום טוב של פסח עד יום נתינת התורה, להראות בנפשנו החפץ הגדול אל היום הנכבד הנכסף ללבנו, כעבד ישאף צל, וימנה תמיד מתי יבוא העת הנכסף אליו שיצא לחירות, כי המנין מראה לאדם כי כל ישעו וכל חפצו להגיע אל הזמן ההוא. וזהו שאנו מונין לעומר, כלומר כך וכך ימים עברו מן המנין, ואין אנו מונין כך וכך ימים יש לנו לזמן, כי כל זה מראה בנו הרצון החזק להגיע אל הזמן, ועל כן לא נרצה להזכיר בתחילת חשבוננו ריבוי הימים שיש לנו להגיע לקרבן שתי הלחם של עצרת :

At the root of the precept, by way of the plain meaning, lies the reason that **the entire main element of the life of Jewry is nothing other than the Torah**. On account of the Torah, heaven and earth – and Jewry – were created; as it is written, *If not for My covenant [of the Torah] day*

and night, I would not have set the ordinances of heaven and earth (Yirmiyah 33:25). **This is the principal element and the reason why they were rescued and went forth out of Egypt – so that they would accept the Torah at Sinai and fulfil it.** As the Eternal Lord said to Moses, *this shall be the sign for you that I have sent you: when you have brought forth the people out of Egypt, you shall serve God on this mountain (Shemot 3:12)*. The meaning of the verse is as thought it said: “Your taking them out of Egypt will be a sign for you that you will serve God on this mountain”; in other words, that you will receive the Torah, as this is the great principal purpose for whose sake they were to be redeemed, and this is the ultimate good for them; and this is a greater matter for them than the liberation from servitude. Therefore the Eternal Lord made their emergence from slavery a sign for Moses of their [eventual] acceptance of the Torah: For a less important, subsidiary matter is always made a sign or token for a matter of main importance. Now, for this reason – because it is the main core of the Israelites’ life, and for its sake they were redeemed and rose to all the distinction that they attained – we were commanded to count [the days] from the morrow after the festival day of Passover till the day the Torah was given – **to show with our very souls our great yearning for that distinguished day, for which our heart longs as a servant eagerly longs for the shadow (Iyov 7:2) , and constantly counts [and reckons] when his longed-for-time will come when he will go out to freedom.** For counting shows about a person that all his hope of deliverance and all his desire is to reach that time. This is why we count from the omer ie. So many days have passed out of the total; and we do not count, “so many days remain for us to that time” – because all this shows the mighty desire in us to reach that time. For this reason we do not wish to mention that the beginning of our reckoning the great number of days that remain for us, to reach the offering of the two loaves on Shavuot.

ספר שבולי הלקט סדר עצרת סימן רלו

ומדרש אגדה למה תלה הכתוב יום חג שבועות בספירה מה שאין כל בכל המועדות?
לפי שכשנתבשרו ישראל לצאת ממצרים נתבשרו שהן עתידין לקבל [את] התורה לסוף חמשים יום
ליציאתן שנאמר בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלהים על ההר הזה הרי הנויין של תעבדון
יתירה לומר לך לקץ חמשים יום תעבדון את האלהים **שתעבדו/שתקבלו את התורה וישראל מרוב**
חיבה היו מוניין בכל יום ויום [ואומרים] הרי עבר יום אחד ויום שני וכן כולם שהיה נראה בעיניהם
כזמן ארוך מתוך חיבתן הגדולה על הדבר לכך הספירה נקבעה לדורות.

And we find the following question in the Midrash Aggadah: Why does the Torah inform us of the date of Shavuot only in relation to the counting of the Omer – which is not done in relation to all of the other festivals?

The answer is because when [the Children of] Israel were told of the good news that they were to be freed from Egypt, they were also told that they would be given the Torah fifty days after their departure, as it says *When you have brought forth the people out of Egypt, you shall serve God upon this mountain (Shemot 3:12)*. Note that the letter ‘Nun’ in the word ‘ta’avdun’ is unnecessary. However, it informs us that after fifty days you will serve the God who **you will serve and [from whom you will] accept the Torah.** As a result, out of their great desire for this moment, **[the Children of] Israel would count each day and say ‘On day has passed, and another...’ etc.** This period seemed to last a long time in their eyes due to their great desire for this moment. As such, the counting was established for future generations.

ג) מוקדם ומאוחר- היחס למתן תורה

תלמוד בבלי מסכת ראש השנה דף ו/ב
תני רב שמעיה **עצרת פעמים חמשה פעמים ששה פעמים שבעה** הא כיצד שניהן מלאין חמשה שניהן
חסרין שבעה אחד מלא ואחד חסר ששה

תלמוד בבלי מסכת שבת דף פו/ב

תנו רבנן בששי בחדש ניתנו עשרת הדברות לישראל רבי יוסי אומר **בשבעה בו** דכולי עלמא בראש חדש אתו למדבר סיני כתיב הכא ביום הזה באו מדבר סיני וכתוב התם החדש הזה לכם ראש חדשים מה להלן ראש חדש אף כאן ראש חדש ודכולי עלמא בשבת ניתנה תורה לישראל כתיב הכא זכור את יום השבת לקדשו וכתוב התם ויאמר משה אל העם זכור את היום הזה מה להלן בעצומו של יום אף כאן בעצומו של יום כי פליגי בקביעת דירחא רבי יוסי סבר בחד בשבא איקבע ירחא ובחד בשבא לא אמר להו ולא מידי משום חולשא דאורחא בתרי בשבא אמר להו ואתם תהיו לי ממלכת כהנים (דף פז/א) בתלתא אמר להו מצות הגבלה בארבעה עבוד פרישה ורבנן סברי בתרי בשבא איקבע ירחא בתרי בשבא לא אמר להו ולא מידי משום חולשא דאורחא בתלתא אמר להו ואתם תהיו לי בארבעה אמר להו מצות הגבלה בחמישה עבוד פרישה מיתבי וקדשתם היום ומחר קשיא לרבי יוסי אמר לך רבי יוסי **יום אחד הוסיף משה מדעתו** דתניא שלשה דברים עשה משה מדעתו והסכים הקדוש ברוך הוא עמו הוסיף יום אחד מדעתו ופירש מן האשה ושבר את הלוחות

מגן אברהם אורח חיים סימן תצד סעיף קטן א

קשה לי היאך אנו אומרים בשבועות יום מתן תורתנו הלא קי"ל כר"י דאמר בז' סיון נתנה תורה דהא קי"ל דבעי לפרושי ו' עונות... ולדין לעולם שבועות בו' בסיון?

זד) יום אשר עמדת לפני הר סיני

תלמוד בבלי מסכת עבודה זרה דף ג/א

ואמר רבי שמעון בן לקיש מאי דכתיב ויהי ערב ויהי בקר **יום הששי** מלמד שהתנה הקדוש ברוך הוא עם מעשה בראשית ואמר אם ישראל מקבלין את תורתך מוטב ואם לאו אני אחזיר אתכם לתוהו ובוהו

And R. Simeon b. Lakish further said: What is conveyed by the phrase *And there was evening and there was morning the sixth day (Bereishit 1:31)* It teaches us that God made a condition with the works of creation, saying: 'If Israel accept my Law it will be well, but if not, I shall reduce you to a state of chaos'

תוספות עבודה זרה דף ג/א

יום הששי - תימה למ"ד בשבעה בחדש נתנו עשרת הדברות מאי יום הששי וי"ל דיומא קמא לא אמר להו מידי משום חולשא דאורחא א"נ היתה ראויה לינתן בששי אלא שהוסיף משה יום אחד מדעתו:

The sixth day - This is confusing according to the opinion that the Aseret Hadibrot were actually given on the seventh of the month. Accordingly, how should we understand the term 'the sixth day'? We can say that the first day this was not said because of the weakness of the day.

Alternatively, it was supposed to be given on the sixth day, but Moshe added a further day on his own volition.

ספר דברים פרק ד

(ט) רק השמר לך ושמר נפשך מאד פן תשכח את הדברים אשר ראו עיניך ופן יסורו מלבבך כל ימי חייך והודעתם לבניך ולבני בניך: (י) **יום אשר עמדת לפני ה' אלקיך בחרב באמר ה' אלי הקהל לי את העם ואשמעם את דברי אשר ילמדון ליראה אתי כל הימים אשר הם חיים על האדמה ואת בנייהם ילמדון:** (יא) ותקרבו ותעמדון תחת ה' ויהר בער באש עד לב השמים חשך ענן וערפל: (יב) וידבר ה' אליכם מתוך האש קול דברים אתם שמעים ותמונה אינכם ראים זולתי קול: (יג) ויגד לכם את בריתו אשר צוה אתכם לעשות עשרת הדברים ויכתבם על שני לחות אבנים:

Only take heed to yourself, and keep your soul diligently, lest you forget the things which your eyes have seen, and lest they depart from your heart all the days of your life; but teach them to your sons, and to your grandsons; **The day when you stood before the Lord your God in**

Horeb, when the Lord said to me, Gather the people together, and I will make them hear my words, that they may learn to fear me all the days that they shall live upon the earth, and that they may teach their children. And you came near **and stood** under the mountain; and the mountain burned with fire to the heart of heaven, with darkness, clouds, and thick darkness. And the Lord spoke to you out of the midst of the fire; you heard the sound of the words, but saw no form; you only heard a voice. And he declared to you his covenant, which he commanded you to perform, ten commandments; and he wrote them upon two tablets of stone.

השגות הרמב"ן לספר המצוות שכחת הלאוין
המצווה השני' שנמנענו שלא נשכח **מעמד הר סיני** ולא נסיר אותו מדעתנו אבל יהיו עינינו ולבנו שם כל הימים והוא אמרו יתעלה (ואתחנן ד ט - י) השמר לך ושמור נפשך מאד פן תשכח את הדברים אשר ראו עיניך ופן יסורו מלבבך כל ימי חיידך והודעתם לבניך ולבני בניך יום אשר עמדת לפני י"י אלהיך בחורב וגו'.

הגדה של פסח
אלו קרבנו לפני הר סיני, ולא נתן לנו את התורה. ד"ינו:

ספר שמות פרק ג
(יא) ויאמר משה אל האלקים מי אנכי כי אלך אל פרעה וכי אוציא את בני ישראל ממצרים:
(יב) ויאמר כי אהיה עמך וזה לך האות כי אנכי שלחתיך בהוציאך את העם ממצרים **תעבדון את האלקים על ההר הזה:**

And Moses said to God, Who am I, that I should go to Pharaoh, and that I should bring forth the people of Israel out of Egypt? And he said, Certainly I will be with you; and this shall be a sign to you, that I have sent you; When you have brought forth the people out of Egypt, **you shall serve God upon this mountain.**

רש"י על שמות פרק ג פסוק יב
וששאלת מה זכות יש לישראל שיצאו ממצרים דבר גדול יש לי על הוצאה זו **שהרי עתידים לקבל התורה על ההר הזה** לסוף ג' חדשים שיצאו ממצרים. דבר אחר כי אהיה עמך וזה שתצליח בשליחותך לך האות על הבטחה אחרת שאני מבטיחך שכשתוציאם ממצרים תעבדון אותי על ההר הזה **שתקבלו התורה עליו והיא הזכות העומדת לישראל.**

As to that which you asked: what merit do the Israelites have that they should go out of Egypt? I have a great purpose in bringing them out: **for they are destined to receive the Torah on this mountain** three months after they go out of Egypt. An alternate explanation: **Because I will be with you.** And the fact that you will succeed in my mission--- **will be the proof---**of another promise; for I promise you that when you will bring them out of Egypt they will serve Me on this mountain by receiving the Torah upon it. This is the merit which stands by Israel.

(ה) שבועות- יום העמידה לקבל

ספר ויקרא פרק כג
(כא) **וקראתם בעצם היום הזה מקרא קדש** יהיה לכם כל מלאכת עבדה לא תעשו חקת עולם בכל מושבתים לדורותיכם:

פסיקתא זוטרתא פ' אמור
וקראתם בעצם היום הזה- זה יום חמישים זה **יום עמידת ישראל לפני הר סיני לקבל תורה**

And you shall proclaim on the same day – This is the fiftieth day and **this is the day when Israel stood before Mount Sinai to accept the Torah**

ספר במדבר פרק כח
 (יא) וּבְרֵאשֵׁי הַחֲדָשִׁים תִּקְרִיבוּ עֹלָה לַה' פְּרִים בְּנֵי בָקָר שְׁנַיִם וְאַיִל אֶחָד כִּבְשִׂים בְּנֵי שָׁנָה שְׁבַע תְּמִימִם :
 (יב) וּשְׁלֹשָׁה עֶשְׂרִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְשֶׁמֶן לֶפָר הָאֶחָד וּשְׁנֵי עֶשְׂרִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְשֶׁמֶן לְאֵיל
 הָאֶחָד :
 (יג) וְעֶשְׂרֹן עֶשְׂרֹן סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְשֶׁמֶן לֶכְבֵּשׂ הָאֶחָד עֹלָה רֵיחַ נִיחֹחַ אֲשֶׁה לַה' :
 (יד) וְנִסְכֵיהֶם חֲצִי הַהֵין יִהְיֶה לֶפָר וּשְׁלִישֵׁת הַהֵין לְאֵיל וּרְבִיעֵת הַהֵין לֶכְבֵּשׂ יֵין זֹאת עֹלֶת חֹדֶשׁ בְּחֹדֶשׁוֹ
 לְחֹדְשֵׁי הַשָּׁנָה :
 (טו) וּשְׁעִיר עִזִּים אֶחָד לְחֹטָאת לַה' עַל עֹלֶת הַתְּמִיד יַעֲשֶׂה וְנִסְכּוֹ :
 (כו) וּבַיּוֹם הַבְּפוּרִים בְּהַקְרִיבְכֶם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַה' בְּשֶׁבַע תִּבְעֵתֵיכֶם מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל מְלֹאכֶת עֲבֹדָה
 לֹא תַעֲשׂוּ :
 (כז) וְהִקְרַבְתֶּם עֹלָה לְרֵיחַ נִיחֹחַ לַה' פְּרִים בְּנֵי בָקָר שְׁנַיִם אֵיל אֶחָד שְׁבַע כִּבְשִׂים בְּנֵי שָׁנָה :
 (כח) וּמִנְחָתָם סֹלֶת בְּלוּלָה בְשֶׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרִים לֶפָר הָאֶחָד שְׁנֵי עֶשְׂרִים לְאֵיל הָאֶחָד :
 (כט) עֶשְׂרֹן עֶשְׂרֹן לֶכְבֵּשׂ הָאֶחָד לְשֶׁבַע הַכִּבְשִׂים :
 (ל) שְׁעִיר עִזִּים אֶחָד לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם :
 (לא) מִלְבָּד עֹלֶת הַתְּמִיד וּמִנְחָתוֹ תַעֲשׂוּ תְּמִימִם יִהְיוּ לָכֶם וְנִסְכֵיהֶם :

תלמוד ירושלמי מסכת ראש השנה דף כ"א/א
 ר' משרשיא בשם ר' אידי בכל הקרבנות כתיב חטא ובעצרת אין כתיב חטא אמר להן הקב"ה **מכיון שקיבלתם עליכם עול תורה מעלה אני עליכם כאילו לא חטאתם מימכם :**

Rabbi Mashrashia said in the name of Rav Idi: In all the sacrifices there is mention of sin, yet the verses discussing the Shavuot offerings do not mention sin. The Holy One Blessed Be He said to them: **“Since you accepted on yourselves the yoke of Torah, I will view it as if you have never sinned”**.

ו) ההכנות למעמד

פסיקתא זוטרתא (לקח טוב) שמות פרק יט ד"ה י' ויאמר ה'
 לכך נאמר תחת התפוח עוררתוך (שה"ש ח ה), ואומר כתפוח בעצי היער (שם ב ג), **מה תפוח זה מוציא פירות לחמשים יום משתפרח**, כך התורה נתנה לחמשים יום לגאולת ישראל

מדרש רבה קהלת פרשה ג פסקה טו
 א"ר יצחק ראויין היו ישראל בשעה שיצאו ממצרים שתנתן להם תורה מיד אלא **אמר הקב"ה עדיין לא בא זיוון של בני משעבוד טיט ולבנים יצאו ואין יכולין לקבל תורה מיד** מלה"ד למלך שעמד בנו מחליו ואמרו לו ילך בנך לאיסכולי שלו אמר עדיין לא בא זיוו של בני ואתה אומר ילך בנך לאיסכולי שלו אלא יתעדן בני שנים ושלשה ירחים במאכל ובמשתה ויבריא ואחר כך ילך לאיסכולי שלו כך אמר הקב"ה עדיין לא בא זיוון של בני משעבוד טיט ולבנים יצאו ואני נותן להם את התורה אלא יתעדנו בני ב' וגי חדשים במן ובאר ושלו ואח"כ אני נותן להם את התורה

Rabbi Yitzchak said: By rights Israel should have been given the Torah immediately on their departure from Egypt; **but the Holy One, blessed be He, said: ‘The bloom of My children has not yet returned. From slaving with clay and bricks have they just emerged, and they are unable to receive the Torah at once.’** To what is the matter like? To a king whose son arose from his sick-bed, and people said to him, ‘Let your son go to his school.’ He replied, ‘The bloom of my son has not yet returned and you say that he should go to his school! Let my son recuperate for two or three months with food and drink and get well; after that he will go to his school.’ Similarly spake the Holy One, blessed be He: ‘The bloom of My children has not yet returned. From slaving with clay and bricks have they just been released, can I then give them the Torah

ז) מצות השמחה

ספר דברים פרק טז

(י) וְעָשִׂיתָ חַג שִׁבְעוֹת לַה' אֱלֹקֶיךָ מִסֹּת נְדָבָת יְדָד אֲשֶׁר תִּתֵּן כְּאֲשֶׁר יְבָרְכֶךָ ה' אֱלֹקֶיךָ :
(יא) וְשִׂמְחֶתָּ לִפְנֵי ה' אֱלֹקֶיךָ אֶתֶּה וּבְנֶדָד וּבְתֶדָד וְעַבְדָּד וְאֶמְתָּד וְהַלְוֵי אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ וְהַגֵּר וְהַיְתוּם וְהַאֲלֻמָּנָה
אֲשֶׁר בְּקִרְבְּךָ בְּמִקּוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר ה' אֱלֹקֶיךָ לְשָׁכֵן שְׁמוֹ שָׁם :

תלמוד בבלי מסכת פסחים דף סח/ב

תניא רבי אליעזר אומר אין לו לאדם ביום טוב אלא או אוכל ושותה או יושב ושונה רבי יהושע אומר חלקהו חציו לאכילה ושתיה וחציו לבית המדרש ואמר רבי יוחנן ושניהם מקרא אחד דרשו כתוב אחד אומר עצרת לה' אלהיך וכתוב אחד אומר עצרת תהיה לכם רבי אליעזר סבר או כולו לה' או כולו לכם ורבי יהושע סבר חלקהו חציו לה' וחציו לכם :

אמר רבי אלעזר הכל מודים בעצרת דבעינן נמי לכם מאי טעמא **יום שניתנה בו תורה הוא** אמר רבה הכל מודים בשבת דבעינן נמי לכם מאי טעמא וקראת לשבת ענג אמר רב יוסף הכל מודים בפורים דבעינן נמי לכם מאי טעמא ימי משתה ושמחה כתיב ביה מר בריה דרבינא כולה שתא הוה יתיב בתעניתא לבר מעצרתא ופוריא ומעלי יומא דכיפורי עצרת יום שניתנה בו תורה פוריא ימי משתה ושמחה כתיב מעלי יומא דכיפורי דתני חייא בר רב מדפתי ועניתם את נפשתיכם בתשעה לחדש וכי בתשעה (הם) מתענין והלא בעשירי מתענין אלא לומר לך כל האוכל ושותה בתשעה בו מעלה עליו הכתוב כאילו מתענה תשיעי ועשירי
רב יוסף ביומא דעצרתא אמר עבדי לי עגלא תלתא אמר **אי לא האי יומא דקא גרים כמה יוסף איכא בשוקא**

Rabbi Eliezer said: A man has nought else [to do] on a Festival save either to eat and drink or to sit and study. Rabbi Yehoshua said: Divide it: [devote] half of it to eating and drinking, and half of it to the Beth Hamidrash. Now Rabbi Yochanan said thereon: Both deduce it from the same verse. One verse says, a solemn assembly to the Lord thy God, whereas another verse says, there shall be a solemn assembly unto you: Rabbi Eliezer holds: [That means] either entirely to God or entirely to you; while Rabbi Yehoshua holds, Divide it: [Devote] half to God and half to yourselves. (Mnemonic: 'abam.) Rabbi Eleazar said: All agree in respect to the Feast of Weeks ['azereth] that we require [it to be] 'for you' too. What is the reason? **It is the day on which the Torah was given.** Rabbah said: All agree in respect to the Sabbath that we require [it to be] 'for you' too. What is the reason? And thou shalt call the Sabbath a delight. Rav Yosef said: All agree that on Purim we require 'for you' too. What is the reason? Days of feasting and gladness is written in connection therewith.

Mar son of Rabina would fast the whole year, except on the Feast of Weeks, Purim, and the eve of the Day of Atonement. The Feast of Weeks, [because] it is the day on which the Torah was given: Purim, [because] 'days of feasting and gladness' is written in connection therewith. The eve of the Day of Atonement: for Hiyya bar Rab of Difti taught: And ye shall afflict your souls on the ninth day of the month: do we then fast on the ninth? Surely we fast on the tenth! But this is to tell you: whoever eats and drinks on the ninth thereof, the Writ ascribes [merit] to him as though he had fasted on the ninth and the tenth. R. Joseph would order on the day of Pentecost: 'Prepare me a third-born calf,' saying. **'But for the influence of this day, how many Josephs are there in the market place!'**

רש"י פסחים דף סח/ב

דבעינן נמי לכם - שישמח בו במאכל ומשתה, להראות שנוח ומקובל יום זה לישראל שנתנה תורה בו :
אי לאו האי יומא - שלמדתי תורה ונתרוממתי הרי אנשים הרבה בשוק ששמן יוסף, ומה ביני לבינם :

ח) התורה כמרום

משנה מסכת אבות פרק ו

(א) רבי מאיר אומר **כל העוסק בתורה לשמה**, זוכה לדברים הרבה, ולא עוד אלא שכל העולם כלו כדאי הוא לו, נקרא רע, אהוב, אוהב את המקום, אוהב את הבריות, משמח את המקום, משמח את הבריות, ומלבשתו ענוה ויראה, ומכשרתו להיות צדיק חסיד ישר ונאמן, ומרחקתו מן החטא, ומקרבתו לידי זכות, ונהנין ממנו עצה ותושיה בינה וגבורה, שנאמר לי עצה ותושיה אני בינה לי גבורה, ונותנת לו מלכות וממשלה וחקור דין, ומגליל לו רזי תורה, ונעשה כמעין המתגבר וכנהר שאינו פוסק, והנה צנוע וארך רוח, ומוחל על עלבונו, ומגדלתו ומרוממתו על כל המעשים:

(ב) אומר רבי יהושע בן לוי, בכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב ומכרזת ואומרת **אוי להם לבריות מעלבונה של תורה שכל מי שאינו עוסק בתורה נקרא נזוף**, שנאמר נזם זהב באף חזיר אשה יפה וסרת טעם, ואומר והלחת מעשה אלהים המה והמכתב מכתב אלהים הוא חרות על הלחת, אל תקרא חרות אלא חרות, שאין לדך בן חורין אלא מי שעוסק בתלמוד תורה, וכל מי שעוסק בתלמוד תורה הרי זה מתעלה, שנאמר וממתנה נחליאל ומנחליאל במות:

Rabbi Meir would say: **Whoever studies Torah for Torah's sake alone**, merits many things; not only that, but [the creation of] the entire world is worthwhile for him alone. He is called friend, beloved, lover of G-d, lover of humanity, rejoicer of G-d, rejoicer of humanity. The Torah enclothes him with humility and awe; makes him fit to be righteous, pious, correct and faithful; distances him from sin and brings him close to merit. From him, people enjoy counsel and wisdom, understanding and power, as is stated (Proverbs 8:14): "Mine are counsel and wisdom, I am understanding, mine is power." The Torah grants him sovereignty, dominion, and jurisprudence. The Torah's secrets are revealed to him, and he becomes as an ever-increasing wellspring and as an unceasing river. He becomes modest, patient and forgiving of insults. **The Torah uplifts him and makes him greater than all creations.**

Said Rabbi Joshua the son of Levi: Every day, an echo resounds from Mount Horeb (Sinai) proclaiming and saying: **"Woe is to the creatures who insult the Torah." For one who does not occupy himself in Torah is considered an outcast**, as is stated (Proverbs 11:22), "A golden nose-ring in the snout of a swine, a beautiful woman bereft of reason." And it says (Exodus 32:16): "And the tablets are the work of G-d, and the writing is G-d's writing, engraved on the tablets"; read not "engraved" (*charut*) but "liberty" (*chairut*)--for there is no free individual, except for he who occupies himself with the study of Torah. **And whoever occupies himself with the study of Torah is elevated**, as is stated (Number 21:19), "And from the gift to Nahaliel, and from Nahaliel to The Heights."

(ט) תיקון ליל שבועות

זוהר חלק ג דף צח/א

ועל דא חסידי קדמאי לא הוו ניימי בהאי ליליא והוו לעאן באורייתא ואמרי **נתי לאחסנא ירותא קדישא לן ולבנן בתרין עלמין** וההוא ליליא כנסת ישראל אתעטרא עליהו ואתיא לאזדוגא ביה במלכא ותרואיהו מתעטרי על רישיהו דאינון דזכאן להכי.

Therefore the pious ones of old used not to sleep on this night, but they used to study the Torah and say, **Let us acquire a holy inheritance for ourselves and our sons in two worlds.** On that night the Community of Israel is crowned above them, and comes to join the Holy King, and both are crowned above the heads of those who are worthy of this